

Esra Pekin

Bir Katilin
Tükenmez Kalemî

Roman

Yeryüzüne düşmüş bir göktaşı kadar yalnızdım.

Atmosfere girdiğim anda canım yanmaya başladı. Yanışıma şahitlik edenler sevindiler. Fırsattan istifade dilek dahi dilediler. Yıldız kayıyor, dediler. Arzuladıklarını gördüler. Umut ettiler. Endişelerini hayalleriyle sildiler. Gerçeği saptırmaya meyilliydiler. Hâlbuki ben ne yıldızdım ne de kayıyordum. Yersiz yurtsuz bir taşım ve düşüyordum. Her katmanda bir zerremi geride bırakıyor, şeklimi yitiriyordum.

Ağladığımı işittiklerinde ise gülümsediler. Nefes alıyor yani yaşıyordum. Ne var ki güvende hissetmiyordum. İçinde korunduğum, barındığım, beslendiğim yuvamı fellik fellik arıyordum. Tenimin her noktasına temas eden yaşam suyunu özlüyordum. Maalesef geri dönemiyordum. Terk edilmiş hissediyordum.

Doğmuştum işte! Dağdağası gani bir kalabalığın içine hem de.

Düşmüştüm işte! Dille istila edilmiş bir kayanın tam da üstüne.

Çıglıklarım yan odadan duyuluyordu lakin hiç kimse yeni doğmuş bir bebeği ciddiye almıyordu. Yuvamın bedenimde bıraktığı son zerrecikler küvetin giderinde gözden kayboluyordu. Temizlendikçe zihnim bulanıyordu. Bilinç dışım iştahla ilk acısını yutmaya hazırlanıyordu.

Kaygılarımı suyun akışına bırakmalıydım.

Hadi, diyordu, unut gitsin, değmez, sabah ola hayrola, bir çaresi bulunur nasıl olsa. Dünya ana unutursan kucağını açacak sana.

Ancak unutamadım.

Kelamın cafcaflı vaatlerine kapılamadım.

Günler aylara, aylar yıllara erdi böylelikle. Rolümü ya ezberleyecektim ya da pılımı pırtımı toplayıp terk-i diyar edecektim. Bilincimin dışlayamadığı hayal kırıklıklarımı, yarını yaşanmaya değer kılan umutlarımla değiştirmeliydim.

Gerekirse yolu kazara dünyaya düşmüş, atmosferden geçerken yanan göktaşlarına bakıp dilek dilemeliydim.

Yapamadım. Ezbere yaşayamadım. Rolüme alışamadım.

Palavrayı hakikat sayamadım. Göz alıcı renklerle boyanmış oyuncaklarımın plastik olduğunu unutamadım.

Güneşten rengi solmuş kırmızı kovamı yine de çöpe atamadım.

Yenisi geldiğinde eskisiyle vedalaşamadım.

Bir gün nasıl olsa lazım olur, diye sakladığım eşyalarla tıka basa dolu zihnimin kapısını kapatamadım.

Kendimi oyuna kaptıramadım. Ana rahmindeki sıcaklığı güneşin altında yakalayamadım.

Kör bir kuyunun dibini boylamış bir taş kadar yalnızdım.

Çoğunluk suya hasret bu metruk kuyunun duvarına tutunmuş vaziyette hemcinslerinin ağırlığıyla ezilip bükülmeye razıyken, ben civarımdakilerin sahte yakınlığını az da olsa seyrelten o hayalle avunuyordum. Düşerken parçalanmak pahasına, kuyunun dibini, duvarına tercih ediyordum.

Zira taş taşa baka baka kararıyordu; üsttekinin ağırlığıyla eziledursun, alttakini paspas sayıyordu; sözümona yandakine omuz veriyordu.

Adı kuyu olsa da kuyu suyu bilmiyordu. Gayesinden bihaber, taşlara kucak açıyordu.

O da insan gibi bilmediğine murdar diyordu. Bilinç alışmayı öğrendikçe gerçeği dışlıyordu, hakikat ancak bilinç dışında barınabiliyordu. Alışmak normal sayılıyordu.

Dünya ana memesini yalnızca alışanlara uzatıyordu.
Sütü plastik kokuyordu.

Ah canım sıkılıyordu!

Sıkıntı ruhuma bir gecede kondurulmadı elbette. Ahes-
te revan inşa ettiler günbegün. Fark ettiğimde kaba inşaat
çoktan bitmişti.

Çekin arabanızı, kumunuz da çimentonuz da sizin olsun,
çevreye verdiğiniz rahatsızlıktan ötürü özür dilemenizden
de zihnimi şantiye alanına çevirmenizden de sabahtan ak-
şama değin bitmeyen gürültünüzden de bıktım usandım.
Aksa da koksa da memnundum halimden, evime usta al-
maktan bile hazzetmem kaldı ki siz zihnimi bina hasarlı,
yıkmaktan başka çare yok bahanesiyle istimlak ettiniz.

Diyemedim!

Zira zihnim ne kadar gevezeyse, dilim o kadar asudeydi
her daim.